

fastsat fortrydelsesfristen til fx 10 dage, må fortrydelsesfristen på 10 dage antages at falde inden for direktivets anvendelsesområde. Da fjernsalgsdirektivet eksplicit undtager bl.a. finansielle tjenesteydelser, må sådanne tjenesteydelser antages at falde uden for direktivets anvendelsesområde, uanset om fortrydelsesretten efter en medlemsstats lovgivning tillige omfatter finansielle ydelser.

Kommissionen har i et notat bilagt en skrivelse af 8. september 2000 som fortolkningsbidrag anført, at afgørende for, om man befinder sig inden for forbudsdirektivets anvendelsesområde, er, om den pågældende handling er i strid med national lovgivning, der yder et højere beskyttelsesniveau end minimumsbeskyttelsen i det pågældende direktiv. Er handlingen i strid med en national lovgivning, der indfører en ny eller anderledes form for beskyttelse af forbrugerne, som ikke er indeholdt i direktivet, vil de nationale regler ikke kunne håndhæves i medfør af forbudsdirektivet.

5.7. Godkendelse af myndigheder og organisationer

Medlemsstaterne kan vælge at udpege en eller flere uafhængige offentlige myndigheder, der har til opgave at beskytte forbrugernes kollektive interesser, til at udøve søgsmålsretten efter direktivet. Medlemsstaterne kan ligeledes vælge at udpege private organisationer, der har til opgave at beskytte forbrugernes kollektive interesser efter de kriterier, der er fastsat i den nationale lovgivning. Medlemsstaterne kan vælge frit mellem de to løsninger eller anvende dem begge.

På baggrund heraf foreslås en bemyndigelse, hvorefter erhvervsministeren efter forhandling med de berørte ministre kan udpege danske myndigheder og organisationer, der kan anlægge søgsmål i andre medlemsstater. Forslaget tager ikke stilling til, hvilke organer der skal godkendes. Godkendelse og optagelse på Kommissionens offentliggjorte liste berører ikke de pågældende organers søgsmålskompetence ved de danske domstole.

I dag fører Lægemiddelstyrelsen tilsyn med den direktivbestemte lovgivning om humanmedicin, Radio- og TV-Reklamenævnet med tv-radiodirektivet, og Forbrugerombudsmanden fører som led i sit generelle markedsføringstilsyn et vist tilsyn med de øvrige direktiver, dog ikke pakkerejsedirektivet og time-share-direktivet.

Selvom Lægemiddelstyrelsens afgørelser kan påklages til Sundhedsministeriet, må det antages, at Lægemiddelstyrelsen er et uafhængigt offentligt organ i direktivets forstand, idet Lægemiddelstyrelsen er uafhængig af private interesser. Forbrugerombudsman-

dens og Radio- og TV-Reklamenævnets afgørelser kan ikke påklages administrativt.

Endvidere vil alle lovlige organisationer, der har til formål at beskytte forbrugernes kollektive interesser, kunne godkendes, jf. forbudsdirektivets artikel 3. Dette vil kunne medføre, at sådanne organisationer får tillagt en søgsmålskompetence, som de ellers ikke har efter dansk ret, jf. punkt 4.

Det vil være naturligt at udpege de myndigheder, der håndhæver reglerne nationalt, til også at håndhæve reglerne over for andre medlemsstaters virksomheder, ligesom forbrugerorganisationer som fx Forbrugerrådet vil kunne udpeges. Som en fleksibel løsning lægger lovforslaget derfor op til, at såvel myndigheder som organisationer skal kunne udpeges til at anlægge søgsmål med påstand om forbud i andre medlemsstater.

Ordlyden af forbudsdirektivets artikel 4, stk. 2, kan opfattes således, at har en medlemsstat udpeget en privat organisation til at indlede søgsmål i andre medlemsstater, vil alle organisationer, der er lovligt oprettet i medlemsstaten, og som har til formål at varetage kollektive forbrugerinteresser, efter anmodning kunne kræve at blive optaget på listen over godkendte organer, uanset organisationens størrelse og/eller evne til at føre sagerne på betryggende vis. Da formålet med forbudsdirektivet er at sikre et højt beskyttelsesniveau, vil det imidlertid stride mod formålet, såfremt en medlemsstat ikke kan undlade at udpege en organisation, i tilfælde hvor det ikke findes, at organisationen under en retssag på betryggende vis vil kunne varetage forbrugernes kollektive interesser. Spørgsmålet har efter vedtagelsen af direktivet været forelagt Kommissionen, der har erklæret sig enig i denne fortolkning. Det kan derfor ikke antages, at erhvervsministeren er forpligtet til efter anmodning at udpege enhver privat organisation, som ifølge sine vedtægter har til formål at varetage forbrugernes interesser.

Godkendelse af danske myndigheder til at anlægge sager med påstand om forbud efter direktiverne, som disse er gennemført ved national ret, vil udvide myndighedernes kompetenceområde. Det er usikkert, i hvilket omfang andre medlemsstater i dag anerkender danske myndigheders søgsmålskompetence. Forbudsdirektivet sikrer denne anerkendelse for godkendte myndigheder samtidig med, at lovvalgsreglerne, som nævnt under punkt 5.5, kan føre til, at danske myndigheder tillægges kompetence til at anlægge søgsmål med henblik på overholdelse af regler, der er mere vidtgående end dem, der følger af dansk ret.